

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

(א) שנה עג: (ב) [תוספת]
לכלים פ"א מכות כא: פ"ז
מד: (ג) [שעשה להן סייג
וגדר רש"י פ"ז מד, ופ"ט
כתום:] (ד) געין לי קדושין
לח: (ה) [ויקרא יט:] (ו) [ועי'
פי' ריבין למכות וכלל מקום
פי' כסגנון אחר:] (ז) [ע"א
ד"ה משקין].

1. את חקתי תשמרו
בהמתק לא תרביע
כלאים שדרך לא תזרע
כלאים ובגד כלאים
שעטנו לא יעלה עליך:
ויקרא יט יט

2. וזה דבר השמטה
שמוט כל בעל משה ידו
אשר ישה ברעוהו לא
יגש את רעוהו ואת אחיו
כי קרא שמטה לוי:
דברים טו ב

(א) תוס' ד"ה כמו כו' דר' יהודה דמתמיר וי"ל כמ' דהתירא:

תוס' ד"ה חייב שמים
ובו' וקשיא ל"ג עין כ"ב
דף נב ע"ב:

זומר. להנמיח הגפן,
וצריך לעצים. להסקה,
משום דנרין להם היא
חולדה דקולר, דנרין נמי
לקולר (מסכת גיט' ע"ג). המכבש
והמחפה. לאחר זרעתו
חופה עפר עליהן כדרך כל
הזרעים, לוקה. דהיינו
נמי זרע, דמה דרכו של

THE ABOVE ARE MEMBERS OF THE CLUB WHO PAID DUES FIRST, & C.

UNCLASSIFIED//FOR OFFICIAL USE ONLY

עור אמר כלאים). כדכתיב:

שמעית' וגו'. אבל באילנות נשקה היא, כדכתיב ונשתתם על עץ מאכל, כלאים דכתב רחמנא למה לי, לרבות המקים בכלאים בלאו, ומקשין לרבה ורב יוסף ממתניתין דהאן משקין בית לשלמה מעד משום טריחא הוא דאסור, וכל מקום פסידא שרו רבנן. אלא בשביעית, בין למאן דאמר משקה מים לזרעים חייב משום זורע ובין למאן דאמר חייב משום חורש, תרווייהו י, הריני שור, ופיקר אבי, שביעית בזמן הזה, ורבי היא, והיא דבי אמר זה דבר השקשה שמעט, תבי' שביעה ותיכבי ששטן, בשתי שמיטות תהבוז מדבר אחת שמיטת קרקע אחת שמיטת קרקע, וזהו והאיראנו דלית שמיטה בקרקע, ששארין יחדיו גויים היא, שביעית בזמן הזה ורבי רבנן, ובמקום פסידא שרו רבנן, דבא אמר לא תימא מתני' רבי ארי' ולא רבנן, אלא אפי' תימא וקרקע, וישראל דבירי' נצטו, שביעית אבות ארי' רחמנא